

Порт Николе Пашића 5

Република Србија

ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
КЗП бр. 322/19
17. 04. 20. год.

Београд

Република Србија
Републичка радиодифузна агенција

ПРИМЉЕНО: 14. 04. 2020			
Орг. јед.	Број	Прилог	Вредност
	02-445/15/20		-439

Регуларно дело за елекронске медије
Београд

У прилогу овог акта достављамо вам отправак одлуке Врховног касационог суда под горњим бројем од 28.02.2020. са свим списима, с тим да доставницу са потврдом пријема вратите суду, а одлуку задржите за евиденцију.

Завитељ писарнице
Марина Антонић

Handwritten signature of Marina Antonijević

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 322/2019
28.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, са саветником Драгицом Вранић, као записничарем, одлучујући о захтеву "Канал 9" ДОО за маркетинг, радио и телевизију, Нови Сад, Димитрија Бугарског 12а, кога заступа пуномоћник Елизабета Вукајловић, адвокат из Новог Сада, Булевар Цара Лазара 19, за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда - Одељења у Новом Саду III-7 У 9719/19 (15) од 13.08.2019. године, са противном странком Регулаторним телом за електронске медије (РЕМ), Трг Николе Пашића 5, Београд, у предмету емитовања, у нејавној седници већа одржаној дана 28.02.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба подносиоца захтева поднета против решења Регулаторног тела за електронске медије (РЕМ) број 02-445/15-35 од 28.04.2015. године, којим је, ставом првим диспозитива, одлучено да право на приступ првом мултиплексу у зони расподеле Чот-Венац за мрежу ЈП "Емисиона техника и везе" имају пружаоци медијских услуга (имаоци дозвола за емитовање телевизијског програма) на подручју целе Републике Србије и то предузећа ближе означена у тачкама 1. до 4. овог става диспозитива, ставом другим диспозитива, одлучено да право на приступ другом мултиплексу у зони расподеле Чот-Венац за мрежу ЈП "Емисиона техника и везе" имају пружаоци медијских услуга (имаоци дозвола за емитовање телевизијског програма) на подручју региона и локалном подручју – радио дифузна област 9, и то предузећа ближе означена у тачкама 1. до 11. овог става диспозитива, међу којима је, у тачки 9. овог става диспозитива наведен "Канал 9" ДОО за маркетинг, радио и телевизију из Новог Сада, улица Димитрија Бугарског број 12а – ТВ К9 (ималац дозволе за емитовање програма на локалном подручју – радиодифузна област 9, ЛП39), овде подносилац захтева, и ставом три диспозитива, одлучено да је ЈП "Емисиона техника и везе" дужно да приликом дистрибуције медијских садржаја у мрежи зоне расподеле Чот-Венац поштује логичку нумерацију канала медијских кућа ближе означених у тачкама 1. до 19. међу којима је под тачком 17. означен "Канал 9"

ДОО за маркетинг, радио и телевизију Нови Сад, улица Димитрија Бугарског број 12а – ТВ К9, овде подносилац захтева.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде поднетом због повреде закона, другог прописа или општег акта и повреде правила поступка које су могле бити од утицаја на решење ствари подносилац указује да је побијана пресуда донета без одржавања усмене јавне расправе супротно чл. 2, 33. и 34. Закона о управним споровима и да суд није посебно навео разлоге због којих није одржао усмену расправу. Понавља наводе тужбе да је оспореним решењем повређена одредба члана 131. Закона о општем управном поступку јер није било услова да се донесе у скраћеном поступку. Истиче да је доносећи оспорено решење у складу са чланом 9. Правилника о преласку са аналогног на дигитално емитовање телевизијског програма и приступа мултиплексу тужени орган повредио одредбе члана 116. Закона о електронским медијима и члана 147. Закона о електронским комуникацијама, односно иако је декларативно навео да имаоци дозволе за радио станице настављају са радом у складу са издатим дозволама није направио разлику између локалних и регионалних телевизија, изједначио је локалне и регионалне емитере, чиме је локалним емитерима удесетостручио накнаду и укинуо право које су стекли на Јавном конкурс за издавање дозволе за емитовање телевизијског и радио програма на локалном подручју. Наводи да је на тај начин њему ускраћено стечено право на основу Јавног конкурса за издавање дозволе за емитовање телевизијског и радио програма за локално подручје јер му је конкурсом гарантована накнада за коришћење радио програма укинута, а уместо ње плаћа десетоструко већу накнаду за емитовање програма у зони расподеле Црвени хот. Истиче и да му је конкурсом додељена тачна географска ширина, висина и дужина на којој је морао да изгради свој антенски стуб, а оспореним решењем му је одузето право да користи исти и обавезан је да свој линк постави на Црвени хот и за то плаћа посебан закуп који раније није имао, иако су постојале техничке могућности да свој програм дигитално емитује и са локације која му је Конкурсом додељена и одређена. Указује да је РАТЕЛ у поновном поступку донео решење од 16.04.2018. године којим му је одузета додељена радио фреквенција. Обзиром да је у том решењу наведено да му одузимањем радио фреквенције престаје и обавеза плаћања накнаде за коришћење радио фреквенције те да од 18.05.2015. године ту накнаду не плаћа, сматра да штета коју трпи није настала као последица доношења тог решења односно одузимањем радио фреквенције већ доношењем оспореног решења о приступу мултиплексу којим он као ималац локалне фреквенције није заштићен односно није му омогућено да настави са радом у складу са издатом дозволом. Истиче и да у побијаној пресуди нема поуке о правном средству, чиме је повређен члан 47. Закона о управним споровима. Предлаже да Врховни касациони суд захтев уважи и побијану пресуду укине.

Противна странка у одговору на захтев предлаже да суд захтев као неоснован одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, правилно је, по оцени суда, на основу цитираних прописа, и то члана 116. Закона о електронским медијима ("Службени гласник РС" број 83/2014) и члана 7. ст. 2. и 3. Правилника о преласку са аналогног на дигитално емитовање телевизијског програма и приступу мултиплексу ("Службени гласник РС" бр. 86/14, 18/15), тужени орган оспореним решењем одлучио о

праву тужиоца на приступу другом мултиплексу у зони расподеле Чот-Венац дајући за своју одлуку довољне и на закону засноване разлоге, које као правилан прихвата и Управни суд. У образложењу пресуде је даље наведено да није спорно да је тужиоцу издата дозвола за емитовање програма за локално подручје – радиодифузна област 9 Л139 Нови Сад која важи до 16.06.2016. године, али су у међувремену донети нови прописи - Закон о електронским медијима, објављен у "Службеном гласнику РС" број 83/14 дана 05.08.2014. године, чијим је ступањем на снагу престао да важи Закон о радиодифузији, на основу којег је тужиоцу издата дозвола за емитовање 28.02.2012. године, као и Правилник о преласку са аналогног на дигитално емитовање телевизијског програма и приступу мултиплексу. Стога је тужени оспореним решењем, у складу са наведеним прописима, имаоцима дозвола за емитовање програма установио нове зоне расподеле и тужиоцу, с обзиром да је ималац дозволе за емитовање телевизијског програма на локалном подручју, Радиодифузна област 9, Л139 – Нови Сад, обезбедио приступ другом мултиплексу у зони расподеле Чот-Венац, којим је обухваћено и локално подручје Новог Сада, за које је имао дозволу. Имајући у виду наведено Управни суд је оценио да нису од утицаја на правилност оспореног решења наводи тужбе да тужени орган није направио разлику између локалних и регионалних емитера и да су тужиоцу ускраћена права локалног емитера. Управни суд је посебно ценио наводе тужбе да је оспорено решење донето на штету тужиоца и без његовог саслушања, за који је нашао да је без основа. Ово стога што је тужени орган правилно поступио када је оспорено решење донео по службеној дужности, на основу овлашћења прописаног одредбама Закона о електронским медијима и одредбама Правилника о преласку са аналогног на дигитално емитовање телевизијског програма и приступу мултиплексу, у скраћеном поступку у складу са одредбом члана 131. став 2. Закона о општем управном поступку с обзиром да је стање ствари могао утврдити непосредним увидом, односно на основу службених података којима располаже, при чему није било потребно саслушање странке ради заштите њених права, односно правних интереса, јер оспорено решење није неповољно за тужиоца, односно њиме се тужиоцу не ускраћују никаква стечена права нити наноси било каква штета, па супротни наводи тужбе нису од утицаја на одлуку. Управни суд је нашао и да одређивање висине накнаде коју је тужилац као емитер у обавези да плаћа није предмет овог поступка, због чега наводи тужбе о превеликом увећању његових трошкова емитовања нису од утицаја на одлуку суда.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је пресуда донета без повреда правила поступка, те уз правилну примену материјалног права. Побијаном пресудом оцењена су сва питања и околности које су могле да буду од утицаја на законитост оспореног решења, а образложење пресуде садржи јасне и одређене разлоге којима се суд руководио при оцени законитости оспореног решења, које у свему, као правилне и на закону засноване, прихвата и овај суд.

Управни суд је у побијаној пресуди навео разлоге којима се руководио приликом решавања предмета спора без расправе, које у свему прихвата и Врховни касациони суд. Наводи захтева којима се указује да побијано решење не садржи поуку о правном средству, нису основани јер, према члану 7. став 2. Закона о управним споровима, жалба, као редовно правно средство за које се странци обавезно даје поука о правном средству није дозвољена против одлука Управног суда, а за коришћење ванредних правних средстава не даје се правна поука.

Врховни касациони суд је имао у виду и остале наводе захтева, па је констатовао да су истоветни тужбеним наводима који су у побијаној пресуди детаљно

размотрени и правилно оцењени као неосновани. Следом наведеног, Врховни касациони суд се није упуштао у поновну оцену изнетих навода. Према пракси Европског суда за људска права, обавеза образлагања судске одлуке не значи да се у одлуци морају дати одговори на све изнете аргументе (Van de Hurk против Холандије, од 19. априла 1994. године, став 61.). То нарочито важи за образложења одлука судова правног лека у којима су прихваћени разлози изнети у одлукама нижестепених судова.

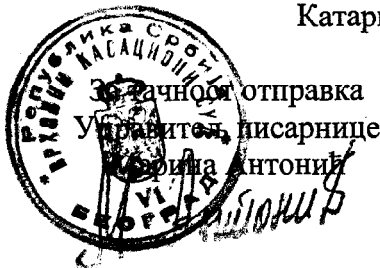
Имајући у виду изложено, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 28.02.2020. године, Узп 322/2019

Записничар,
Драгица Вранић, с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

СЦ